

Lázár Gábor És Rozália

Itt én vagyok a feleségemmel, Lázár Rozáliával.

Miután 1947-ben, Szatmárnémetiben érettségiztem a Református Főgimnáziumban, felvételiztem a marosvásárhelyi Orvosi és Gyógyszerészeti Intézetbe, melyet 1953-ban érdemdiplomával végeztem el. 1953--1956 között Marosvásárhelyen, a Vérgyűjtő és Vértároló Állomásnál dolgoztam mint konzultáns orvos. Közben 1954-ben elküldtek egy tanfolyamra Bukarestbe, a hematológiai központba, ott szakképesítőttem vérátömlesztésben, én voltam az első orvos Marosvásárhelyen, akinek diplomája volt ebben a szakmában.

Akkor mi történt? Az történt, hogy hoztak egy olyan rendeletet, hogy mindenki köteles legalább hat hónap falusi szolgálatot csinálni. Ez rám is vonatkozott, és akkor kihelyeztek ide, erre a vidékre [Kovászna környékére], először kint voltam Kommandón 1956. augusztus-szeptemberben, és onnan októberben behelyeztek Kovásznára, a kórházhoz -- akkor még egy kicsi kórház volt --, a belgyógyászatra. És mikor lejárt a hat hónap, gondolkodtam, mit csináljak, nekem senkim nem volt Marosvásárhelyen, csak a barátok, édesanyám is meghalt már, gondoltam, én abban járok, hogy otthagynom az egész Marosvásárhelyt -- ott albérleti lakásban laktam, még kilátás se volt arra, hogy legyen lakásom. És nem mentem vissza a hat hónap után Marosvásárhelyre, megtelepedtem Kovásznán. Itt ismerkedtem meg a feleségemmel, a kórháznál dolgozott mint tisztviselő, 1958-ban összeházasodtunk, és azóta is Kovásznán vagyok.

A feleségem [Orbán Rozália] 1933. június huszonnyolcadikán született itt, Kovásznán, ő református. Az édesapja asztalos volt, itt van a kert végében egy ház, majdnem kétszáz éves, ott laktak. A feleségem líceumot végzett itt, Kovásznán, és tisztviselő volt a kórháznál és az építkezési szövetkezetnél.

A házunkat fáradságos munkával építettük fel, ez a hely az anyósomé volt, egy üres telek volt, és nekünk adta, hogy ide építsünk. Az építkezési szövetkezet építette fel a házat -- a feleségem ott is dolgozott --, 1969-ben fogtunk neki, részletre fizettük, dolgoztunk mind a ketten, úgyhogy

emlékszem, az én fizetésemnek a java része a részletre ment, a feleségemnek a fizetéséből éltünk, de lassacskán megcsináltuk.

Az én kovásznai pályafutásom: először voltam a kórháznál a belgyógyászatban, a gyermekosztályon, onnan kineveztek városi körorvosnak, az is voltam, utána voltam üzemorvos, az összes kovásznai vállalat hozzám tartozott, és innen mentem el nyugdíjba harminchét év főorvosi szolgálat után, 1990-ben. 1963-ban letettem a főorvosi vizsgákat is.